

BARUNKA

Psy jsem měla vždycky, velké i malé, chlupaté i hladkosrsté, přátelské i ostré. Abych tak řekla, každý pes, jiná ves. Vlastně už ani nepamatuji, kdy jsem ráno nemusela vstávat a za jakéhokoli počasí venčit. Tibetská doga mě ale dostala. Nikdy dřív jsem takové plemeno nepoznala, ale již po několika prvních dnech jsem byla pevně rozhodnuta poznat ho podrobně a do hloubky.

Když jsme si ale na počátku roku 94 přivezli domů rozkošnou chlupatou kuličku, ani zdaleka jsme netušili, jak tento krok poznamená celý náš příští život.

Tak tedy, štěňátko se vznešeným jménem Dharma jsme okamžitě překřtili na českou Barunku. Dnes mi to připadá bezmála jako svatokrádež, ale v té době jsem nemohla tušit, že poněkud exotické jméno Dharma odpovídá vznešenému charakteru psí dámy rozhodně lépe než Barunka, která přímo evokuje představu selského děvčete s pusou umazanou od povidel.

Barunka ale jméno přijala za své, a tak jí už zůstalo. Byla to odmalička dáma každým coulem. Důstojným krokem princezny z tajemného Orientu se nehlučně pohybovala po domě i zahradě. Nikdy se nám ji nepodařilo přistihnout venku v dešti, rozcuchanou silným větrem, či dokonce, nedejbože, umazanou blátem. Barunka dokáže nemožné. Jestliže vytrvale prší a povětrnostní podmínky nejsou optimální, zvládne vydržet bez venčení klidně 24 hodiny, jen aby nemusela svou vznešenou nohu omočit v nečisté kaluži.

Hned první den, kdy vstoupila do našeho života a rodiny, nás naprosto uchvátila tím, jak neskonale rozumná a pohodová byla. Ani na chvílku nedala najevo stesk či smutek. Bývalá rodina jako by jí vůbec nescházela. Pečlivě prozkoumala své nově nabyté teritorium, seznámila se s našimi psy, kterým ovšem věnovala pouze velmi nedbalou pozornost, prošla dům i zahradu a s večerem se odebrala do boudičky, jako by v ní byla odjakživa. Naše okouzlení a nadšení nebralo konce. Důvěrně jsem znala hrůzy probdělých nocí, vyplněných nářkem a zoufalým jekotem opuštěných štěňat. Psychologické války, kdo s koho, jistě znáte. Ten slabší (zpravidla majitel) hned první noc podlehne a štěně skončí v lepším případě u postele, v tom horším (pro majitele, nikoli pro vítězné štěně) v posteli. Ne tak Barunka. Celičkou noc se nad naším domem rozprostíralo velebné ticho. Naše nadšení neznalo mezí.

I druhý večer, jakmile se smrklo, Barunka se sama a dobrovolně odebrala do otevřeného kotce, ve kterém měla připravenou boudu, a neprodlečně usnula. Idyla přímo pohádková.

Ukolébání minulou nocí, která tak úspěšně proběhla, jsme i my ulehli a usnuli spánkem spravedlivých, abychom byli kolem půlnoci vyburcováni

ze spaní šilným řevem. Ochrunutá hrůzou z toho děsného zvuku jsem chvíli ohromeně naslouchala. První, co mě napadlo, bylo, že se Herodes vrátil dokončit své příšerné dílo a začal znovu vraždit neviňátka.

Ten jekot se nepodobal ničemu, co jsem do té doby měla možnost slyšet, neboť hororové filmy zásadně nesleduji. Čím jsem starší, tím slabší nervovou konstituci mám, a proto zásadně vyhledávám pouze lehce infantilní a nezávadné komedie. Zacloumala jsem manželem a vzápětí jsme se společně vyřítili ven do noci, ve zmatku a tmě nahmatali vypínač, rozsvítili... a naskytl se nám přežalostný pohled. Barunka, zřejmě dezorientovaná tmou, ve snaze opustit kotec opustila jej pouze hlavou a krkem, které se jí podařily prostrčit okem silného pletiva.

Hlava teď nešla zpátky a tělíčko naopak ven a nastala tragicky patová situace. Barunka, evidentně přidušená, teď už jen tiše hýkala, tvářičku měla strhanou a v očích zoufalý výraz štvance žadonícího o pomoc. Odjakživa jsem hrdá na svou pohotovost, chladné, logické

a hlavně bystré myšlení. Ani tentokrát jsem nezklamala. Velmi účinně a logicky jsem se rozhýkala spolu s Barunkou, nohy se mi podlamovaly, hlas přeskakoval a holýma rukama jsem se snažila roztáhnout oko z drátu silného jako mužský ukazováček. V okamžiku, kdy se můj stav přiblížil mdlobám, se na scéně objevil můj muž. Odstrčil mě energicky stranou (dlužno podotknout, že velmi nevybíravým způsobem), odkudsi z kulny vylovil obrovské pákové kleště a Barunku během okamžiku osvobodil. Jak jsem ho v tu chvíli obdivovala a milovala! V blankytně modrém pyžamu, efektně nasvícen měsíčním svitem, v ruce třímaje obrovské kleště, mi připadal stejně hrdinný jako svatý Jiří, který právě skótoval lítou saň.

Barunka byla zachráněna a byla to definitivně její poslední noc strávená v boudě a v kotci, byť otevřeném. Její pomyslňý pelíšek se stěhoval do kuchyně, do ložnice, na terasu, do obýváku, do garáže, do auta, prostě všude tam, kde se naší carevně zrovna ten večer zachtělo nocovat...

*Ranata Žižková
ch. st. Bohemia Sirague*